

Asia C-415/19

Ennakkoratkaisupyyntö

Jättämispäivä:

28.5.2019

Ennakkoratkaisupyyntön esittänyt tuomioistuin:

Corte suprema di cassazione (Italia)

Ennakkoratkaisupyyntön esittämistä koskevan päätöksen tekemispäivä:

4.12.2018

Valittaja:

Blumar SpA

Vastapuoli:

Agenzia delle Entrate

Kohde

CORTE SUPREMA DI CASSAZIONE

TRIBUTI

SEZIONE TRIBUTARIA CIVILE

[--]

on antanut seuraavan

VÄLIPÄÄTÖKSEN

valituksesta 18635-2012, jonka on tehnyt

BLUMAR SPA [--];

- valittajana -

vastaan

[– –]

AGENZIA DELLE ENTRATE [– –], [alkup. s. 2] [– –];

- vastavallittajana -

ja joka tehtiin 8.6.2011 PESCARAN commissione tributaria regionale sezione distrettuale (alueellisen verotuomioistuimen piirikunnallinen jaosto) tuomiosta nro 501/2011;

[– –]

[alkup. s. 3]

SEKÄ TOTEAA SEURAAVAA:

- Euroopan komissio hyväksyi 25.1.2008 tekemällään päätöksellä K (2008) 380 (oikaistu) vuoden 2006 lain nro 296 1 §:n 271–279 momentissa tarkoitetun veroedun;
- veroetu koostuu veronhyvityksestä, joka myönnetään uusien investointihyödykkeiden hankkimisesta alkuperäisen investointihankkeen yhteydessä Etelä-Italian heikommilla alueilla sijaitsevia tuotantolaitoksia varten vuosille 2007/2013 myönnettäviä alueellisia valtiontukia koskevien suuntaviivojen mukaisesti, käytettäväksi tuloverojen suorittamista varten;
- Italian lainsäätäjät antoi tämän jälkeen hyvityksen saamista koskevasta menettelystä 3.6.2008 asetuksen (decreto legge) nro 97, joka on muutettu muutetussa muodossa laiksi 2.8.2008 annetulla lailla nro 129 ja jonka 2 §:n 1 momentin a kohdassa säädetään, että ”asianomaisten on toimitettava investointihankkeista, joiden osalta ilmenee tietyille päivämäärille päivättyjen päätösten tai asiakirjojen perusteella, että ne on aloitettu jo ennen tämän asetuksen voimaantulopäivää, sähköpostitse Agenzia delle Entrate [jäljempänä verohallinto] 30 päivän kuluessa 4 momentissa tarkoitetun menettelyn aloittamispäivästä asianmukaisen verohallinnon johtajan hyväksymä lomake edun vanhenemisen uhalla; lomakkeen toimittaminen vastaa veronhyvityksen käyttämistä koskevan oikeuden varaamista”;
- Blumar s.p.a. toimitti edellä mainitun säännöksen mukaisessa määräajassa sähköpostitse verohallinnon Pescaran yksikölle lomakkeen FAS08 saadakseen luvan veronhyvityksen käyttämiseksi;
- Pescaran yksikkö totesi kuitenkin, että kyseinen yhtiö ei ollut liittänyt lomakkeeseen ilmoitusta, joka korvaisi 27.12.2006 annetun lain nro 296 ainoan pykälän 1223 momentissa (josta on tullut 4.2.2005 annetun lain nro 11 16 bis §:n 11 momentti) edellytettyä julkisen asiakirjan korvaavaa ilmoitusta, jolla se todistaisi, ettei se ollut vastaanottanut Euroopan yhteisön yhteismarkkinoille soveltumattomiksi toteamia valtiontukia, ja [alkup. s. 4] kehoitettuaan

menestyksettä Blumaria korjaamaan tämän tilanteen ilmoitti 31.7.2008 luvan epäämisestä;

– Blumar riitautti epäämispäätöksen kanteella, jonka Commissione provinciale di Pescara (Pescaran maakunnallinen verotuomioistuin) hylkäsi;

– Commissione Tributaria Regionale dell’Abruzzo, sez. staccata di Pescara (Abruzzon alueellinen verotuomioistuin, Pescaran jaosto) hylkäsi valittajan ensimmäisessä asteessa tehdystä päätöksestä tekemän valituksen 8.6.2011 antamallaan tuomiolla;

– alueellinen verotuomioistuin korosti päätöksensä perusteluissa, että ”– on otettava huomioon ns. Deggendorf-ehto, jonka mukaan valtiontukien myöntäminen edellyttää, että ensin selvitetään, että tuen hakijat eivät ole vastaanottaneet ja myöhemmin jättäneet palauttamatta tiettyjä tukia, jotka Euroopan komissio on todennut yhteismarkkinoille sopimattomiksi ja jotka se on määrännyt takaisinperittäviksi: Italian hallitus on kyseisen ehdon noudattamisen varmistamiseksi määrittänyt omaehtoisen varmennuksen tätä tarkoitusta varten sopivaksi keinoksi. Koska tällainen omaehtoinen varmennus puuttuu, vaikka verohallinnon yksikkö on käytännössä vaatinut tätä myöntäessään 10 päivän ylimääräisen määräajan, epääminen on lainmukaista”.

– Blumar s.p.a. teki tuomiosta kassaatiovalituksen, johon liittyy neljä valitusperustetta ja kirjelmä ja jota verohallinto on vastustanut vastavalituksella;

JA OTTAA HUOMIOON SEURAAVAA:

– valittaja olettaa ensimmäisessä valitusperusteessaan, jonka otsikkona on ”SEUT 108 artiklan ja Euroopan komission päätöksen K(2008) 380 rikkominen ja yhteisön suhteellisuusperiaatteen loukkaaminen (siviiliprosessilain 360 §:n 1 momentin 3 kohta) sekä niiden virheellinen soveltaminen”, että alueellinen verotuomioistuin on menetellyt virheellisesti pitäessään epäämispäätöstä laillisena;

– se esittää väitteensä tueksi, että 27.12.2006 annetun lain nro 296 ainoan pykälän 1223 momentti (josta on tullut 4.2.2005 annetun lain nro 11 16 bis §:n 11 momentti), jonka nojalla ”perustamissopimuksen 87 artiklassa tarkoitettujen tukien saajat voivat [alkup. s. 5] vaatia tällaisia etuja vain, jos ne ilmoittavat – – että ne eivät ole saaneet ja tämän jälkeen jättäneet palauttamatta tai tallettamatta sulkutilille tukia, jotka Euroopan komissio on todennut lainvastaisiksi tai yhteismarkkinoille soveltumattomiksi”, on lainvastainen, koska se on ilmeisessä ristiriidassa SEUT 108 artiklan 3 kohdan, Euroopan komission päätöksen K(2008) 380 ja yhteisön suhteellisuusperiaatteen kanssa, joten kansallisen tuomioistuimen olisi pitänyt olla soveltamatta sitä;

– tämä tuomioistuin katsoo perusteluosassa esitetystä kysymyksestä, joka on keskeisen tärkeä tämän asian ratkaisemiseksi, että sen on esitettävä

ennakkoratkaisupyyntö, jolla se pyytää tulkintaa unionin tuomioistuimelta seuraavin perusteluin:

1. Riidanalainen veronhyvitys; Italian lainsäädäntö:

– on tarpeen täsmentää, että verohyvitys maan heikossa asemassa oleville alueille tehtäville investoinneille otettiin käyttöön vuotta 2001 koskevan rahoituslain (laki nro 388/2000) 8 §:llä;

– veronhyvitys säädettiin annettavaksi yrityksille, jotka olivat tehneet 31.12.2006 meneillään olevan verokauden päättymiseen mennessä uusia investointeja heikossa asemassa oleville alueille, jotka oli yksilöity alueellisten tukien vastaanottajina oleviksi alueiksi, joihin sovelletaan valtiontukia koskevien perustamissopimuksen 87 artiklan 3 kohdan a alakohdan ja 87 artiklan 3 kohdan c alakohdan mukaisia poikkeuksia Italian tukiohjelmassa ajanjaksolle 2000–2006 määritellyllä tavalla;

[– –]

[– –] **[alkup. s. 6]** [– –]

[– –] [kuvaus yksityiskohtaisista säännöistä, joiden mukaisesti edellä mainituissa säännöksissä säädetyt veroedut myönnetään]

– alkuperäisen säännöksen voimassaolon päättyessä vuoden 2007 rahoituslain (27.12.2006 annettu laki nro 296) 1 §:n 271–279 momentilla otettiin käyttöön uusi veroedun versio vahvistamalla, että myöhempi veroetu kuului 31.12.2006 meneillään olevaa verovuotta seuraavalle verokaudelle ja sitä seuraaville verokausille 31.12.2013 meneillään olevaan verokauden päättymiseen saakka;

– edellä mainitussa 1 §:n 279 momentissa asetettiin Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 88 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun toimenpiteen tehokkuuden edellytykseksi Euroopan komission hyväksyminen;

– kuten johdanto-osassa on jo täsmennetty, Euroopan komissio katsoi 25.1.2008 päätöksessä K(2008)380, että tukijärjestely soveltui yhteismarkkinoille EY:n perustamissopimuksen 87 artiklan 3 kohdan a ja c alakohdan nojalla;

[alkup. s. 7]

– samalla lailla nro 296/06 otettiin 1 §:n 1223 momentilla osaksi kansallista lainsäädäntöä Euroopan komission jäsenvaltioilta vaatima tehtävä, jonka mukaan valtiontukien myöntäminen edellytti, että ensin varmistettaisiin, että potentiaaliset tuensaajat eivät ole saaneet tiettyjä yhteismarkkinoille soveltumattomiksi todettuja tukia ja jättäneet niitä palauttamatta, ja siinä säädettiin seuraavaa: ”*Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 87 artiklassa tarkoitettujen tukien vastaanottajat voivat vaatia tällaisia etuja vain, jos ne ilmoittavat 28.12.2000 annetussa*

tasavallan presidentin asetuksen nro 445 konsolidoidun sanamuodon 47 §:n mukaisesti ja ministerineuvoston puheenjohtajan asetuksella vahvistettujen yksityiskohtaisten sääntöjen, jotka on julkaistava virallisessa lehdessä, mukaisesti, että ne eivät ole saaneet ja tämän jälkeen jättäneet palauttamatta tai tallettamatta sulkutilille tukia, jotka Euroopan komissio on todennut lainvastaisiksi tai yhteismarkkinoille soveltumattomiksi ja jotka on yksilöity tässä momentissa tarkoitettussa asetuksessa”;

– Italian lainsäätäjä on siis määritellyt keinoksi panna ns. Deggendorf-ehto täytäntöön ilmoituksen, joka korvaa julkisen asiakirjan (28.12.2000 annetussa tasavallan presidentin asetuksessa nro 445 tarkoitettua hallinnollisia asiakirjoja koskevien lakien ja asetusten säännösten konsolidoidun sanamuodon 47 §) ja jolla uusien tukien vastaanottajat todistavat omalla vastuullaan, että ne eivät ole vastaanottaneet ja myöhemmin jättäneet palauttamatta tukia, joita komissio ei ole hyväksynyt;

– edellä mainitun lain nro 296/06 1 §:n 1223 momentin säännös on kumottu 25.2.2008 annetun lain nro 34 6 §:n 2 momentilla, mutta se on otettu samaan aikaan identtisesti muodossa 4.2.2005 annetun lain nro 11 16 bis §:n 10 momenttiin, joka annettiin vuoden 2008 lain nro 34 samalla 6 §:llä ja on tällä hetkellä voimassa;

– 23.5.2007 annetulla ministerineuvoston puheenjohtajan asetuksella on tämän jälkeen säädetty yksityiskohtaisista säännöistä, joiden mukaisesti julkisen asiakirjan korvaava ilmoitus on tehtävä, ja sen 4 §:n 1 momentissa mainitaan erikseen tuet, joiden takaisinperimisestä Euroopan komissio on määrännyt;

[alkup. s. 8]

– kansallinen lainsäätäjä on antanut viimeksi 3.6.2008 asetuksen (decreto legge) nro 97 (joka on muutettu muutetussa muodossa laiksi 2.8.2008 annetulla lailla nro 129), jonka 2 §:ssä on määritelty käytettävissä olevien varojen enimmäismäärät eri vuosiksi ja säädetty menettelystä, jonka mukaisesti asianomaiset oikeussubjektit voivat saada veroedun ja jonka mukaan niiden on toimitettava sähköpostitse verohallinnolle lomake, joka sisältää etuun oikeuttavan investointihankkeen tiedot ja jonka katsotaan vastaavan veroedun käyttämistä koskevan oikeuden varaamista;

– erityisesti edellä mainitun pykälän 1 momentin a ja b kohdassa erotetaan asianomaiset toisistaan sen mukaan, ovatko ne jo aloittaneet investointihankkeen asetuksen voimaantulopäivään mennessä vai eivät: ensin mainituille (joiden on toimitettava lomake vanhentumisen uhalla 30 päivän määräajassa päivämäärästä, jona verohallinnon johtaja on hyväksynyt sen) on annettu etusija varausoikeuden osalta jälkimmäisiin nähden;

– sen 2 momentissa säädetään tämän jälkeen, että verohallinto ilmoittaa vastaanottamissaan lomakkeissa annettujen ja tarkasti saapumisaikajärjestyksessä tutkimiensä tietojen perusteella sähköpostitse asianomaisille a) 1 momentin

a kohdassa tarkoitettujen varausten osalta pelkästään luvan vain rahoitusta varten;
 b) edellä 1 momentin b kohdassa tarkoitettujen varausten osalta todistuksen lomakkeen esittämisestä, siihen liittyvän varauksen vastaanottamisesta sekä a kohdassa tarkoitettujen luvan antamisesta seuraavien 30 päivän aikana.

2. Unionin oikeus:

– Euroopan talousyhteisön perustamisesta 25.3.1957 tehdyn sopimuksen 87 artiklan 1 kohdassa määrätään, että ”jäsenvaltion myöntämä taikka valtion varoista muodossa tai toisessa myönnetty tuki, joka vääristää tai uhkaa vääristää kilpailua suosimalla jotakin yritystä tai tuotannonalaa, ei sovellu yhteismarkkinoille, siltä osin kuin se vaikuttaa jäsenvaltioiden väliseen kauppaan”;

– Euroopan komissio on ilmoittanut tuen olemassaolon kannalta neljä olennaista osatekijää, joiden on täyttyttävä samaan aikaan: 1) tuki on peräisin [alkup. s. 9] valtion varoista: tuen on oltava valtioiden myöntämää taikka valtion varoista myönnettyä; 2) tuki antaa taloudellisen edun, riippumatta muodosta, jolla tämä toteutetaan (esim. lahjoitukset; veronhyvitykset ja/tai muut veroedut, edullisemmat maksut); 3) valikoivuus: vaikein määrittelyperuste, joka täyttyy, kun tuki poikkeaa tavanomaisesta oikeudellisesta järjestelmästä tai järjestelmän luonteesta tai tuen kohteena olevalla alalla voimassa olevasta rakenteesta; 4) tuki vaikuttaa jäsenvaltioiden väliseen kauppaan: komissio on selventänyt, että ”kun valtio myöntää vaikka vain rajallisen edun yritykselle, joka toimii alalla, jolla on kilpailua, kilpailu vääristyy tai on olemassa uhka kilpailun vääristymisestä. Jäsenvaltioiden välisen kaupan vääristymisen vaikutusten määrittämiseksi riittää, että tuensaajan todetaan harjoittavan (vaikka vain osittain) toimintaa, johon kuuluu jäsenvaltioiden välistä kauppaa”;

– perustamissopimuksen 88 artiklan 3 kohdan nojalla jäsenvaltiot ovat velvollisia antamaan komissiolle tiedon valtiontukien myöntämisestä tai muuttamisesta koskevasta suunnitelmasta ennen kyseisen toimenpiteen toteuttamista;

– komissio voi kuitenkin vapauttaa perustamissopimuksen 87 artiklan 1 kohdassa vahvistetusta yleisestä kiellosta tietynlaisia valtiotukia perustamissopimuksen 87 artiklan 3 kohdan d alakohdan mukaisten edellytysten täytyessä.

3. Tuomioon Deggenndorf liittyvä oikeuskäytäntö ja sen ottaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä:

– yhteisöjen tuomioistuin vahvisti periaatteen, jota tunnetaan nimellä ”Deggenndorf-ehto”, 15.5.1997 antamassaan tuomiossa *Textilwerke Deggenndorf GmbH* (TWD) v. komissio (C-355/95);

- yhteisöjen tuomioistuin totesi kyseisessä tuomiossa, että Euroopan komissio on toimivaltainen määräämään siitä, että uutta valtiontukea ei makseta ennen kuin tuensaaja on palauttanut tuen myöntävälle jäsenvaltiolle aikaisemmin perusteettomasti saamansa muut tuet, koska ”*tuot vaikuttivat yhdessä*” [alkup. s. 10] siten, että kilpailu voisi vääristyä huomattavasti yhteismarkkinoilla;
- yhteisöjen tuomioistuimen mukaan komissiolla on ”*laaja harkintavalta, jonka käyttäminen edellyttää taloudellisten ja sosiaalisten seikkojen arvioimista yhteisön kannalta katsoen*”; komission on arvioidessaan valtiontukien soveltuvuutta yhteismarkkinoille otettava huomioon erityisesti ”*olennaisena seikkana*” lainvastaisiksi todettujen tukien palauttamatta jättämisen;
- yhteisöjen tuomioistuin katsoi siis, että kun komissio lykkää uuden tuen myöntämistä siihen asti, että lainvastaiseksi todetun tuen saaja on palauttanut tuen, se ei käytä omaa harkintavaltaansa väärin, koska sen tehtävänä on toteuttaa ”*erityinen menettely niiden tukien pysyvää tutkimusta ja valvontaa varten, joita jäsenvaltiot aikovat ottaa käyttöön,*” yhteisöjen tuomioistuimen valvonnassa.

4. Tulkintakysymys:

- kuten valittaja on huomauttanut, vaikuttaa siltä, että Deggendorf-ehtoon liittyvästä oikeuskäytännöstä on johdettava periaate, jonka mukaan i) silloin kun on olemassa aikaisempi lainvastainen valtiontuki, joka on määrätty takaisinperittäväksi, ii) myöhempi tuki voidaan hyväksyä, mutta iii) sen suorittamista on lykättävä siihen asti, että aikaisempi tuki on peritty takaisin;
- kyseisen oikeuskäytännön mukaisesti Euroopan komission päätöksessä K(2008)380 on sananmukaisesti todettu, että ”*veroedun käyttäminen on lykättävä, jos tuensaajille on osoitettu vireillä oleva takaisinperimismääräys komission sellaisen päätöksen perusteella, jolla aikaisempi tuki on todettu lainvastaiseksi ja yhteismarkkinoille soveltumattomaksi, eivätkä tuensaajat ole palauttaneet tukea (korkoineen) tai myöskään tallettaneet lainvastaisiksi ja yhteismarkkinoille soveltumattomiksi todettuja tukia sulkutilille*”;
- Deggendorf-ehdossa vahvistettu periaate on otettu 6.8.2008 annettuun asetukseen N:o 800/2008 (yleinen ryhmäpoikkeusasetus), jossa todetaan tietyt tukimuodot yhteismarkkinoille soveltuviksi [alkup. s. 11] perustamissopimuksen 87 ja 88 artiklan mukaisesti ja suljetaan pois sen 1 artiklan 6 kohdan a alakohdassa niiden tukimuotojen joukosta, joihin asetusta sovelletaan, ”*tukiohjelmat, joissa ei nimenomaisesti suljeta pois mahdollisuutta yksittäisen tuen maksamiseen yritykselle, jota koskee sellaiseen komission aikaisempaan päätökseen perustuva maksamaton perintämääräys, jossa tuki on julistettu sääntöjenvastaiseksi ja yhteismarkkinoille soveltumattomaksi*”;
- nyt käsiteltävässä asiassa on olemassa kiistattomia seikkoja: että Blumar s.p.a. toimitti 3.6.2008 annetun asetuksen nro 97 (joka on muutettu muutetussa muodossa laiksi 2.8.2008 annetulla lailla nro 129) 2 §:n 1 momentin a kohdassa

tarkoitettujen lomakkeen säännöksen mukaisen 30 päivän vanhentumisajan kuluessa; että lupa evättiin sillä perusteella, että vuoden 2006 asetuksen nro 296 1 §:n 1223 momentissa (josta on tullut 4.2.2005 annetun lain nro 11 16 bis 10 momentti) tarkoitettua julkisen asiakirjan korvaavaa ilmoitusta ei ollut esitetty; että yhtiölle ei ollut lomakkeen toimittamispäivämäärään eikä kanteen nostamispäivämäärään mennessä osoitettu minkään 23.5.2007 annetun ministerineuvoston puheenjohtajan asetuksen 4 §:n 1 momentissa luetellun valtiontuen takaisinperimismääräystä;

– kysymys siitä, onko edellä mainittu vuoden 2006 lain nro 296 1 §:n 1223 momentin säännös ristiriidassa yhteisön oikeusjärjestyksen kanssa, kun Italian lainsäätäjät on säätänyt siinä, että ”perustamissopimuksen 87 artiklassa tarkoitettujen tukien saajat voivat vaatia tällaisia etuja” vain ”jos ne ilmoittavat, että ne eivät ole saaneet ja tämän jälkeen jättäneet palauttamatta tai tallettamatta sulkutilille tukia, jotka Euroopan komissio on todennut lainvastaisiksi tai yhteismarkkinoille soveltumattomiksi”, näyttää siis tulevan esiin kahdella eri tavalla;

– ensin mainitun osalta on pohdittava, onko kyseessä ristiriita, kun tutkittavassa säännöksessä pidetään riittävänä tuen saamisen epäämiseksi, että yritys on saanut jonkin 23.5.2007 annetun ministerineuvoston puheenjohtajan asetuksen 4 §:n 1 momentissa luetelluista valtiontukista, ja annetaan lisäksi hakijan tehtäväksi esittää negatiivinen todistus rikosoikeudellisen seuraamuksen uhalla, eikä sen sijaan edellytetä saman yrityksen pelkän omaehtoisen varmuuden epäämiseksi sitä, että sille ei ole osoitettu takaisinperimismääräystä, [alkup. s. 12] joka on vielä vireillä, koska tämä ei ole suorittanut palautusta tai ei ole tallettanut näillä perusteilla saatuja summia sulkutilille;

– jälkimmäisen osalta on selvitetävä, onko kyseessä ristiriita sen vuoksi, että säännöksessä suljetaan pois yksiselitteisesti tuen saaminen yritykseltä, joka on mahdollisesti saanut lainvastaista valtiontukea, sen sijaan että säädettäisiin ainoastaan tuen myöntämisen lykkäämisestä: kun hallinto hylkää vaatimuksen sen sijaan että se hyväksyisi sen ja mahdollisesti lykkäisi sen täytäntöönpanoa, se päättää näet lopullisesti siitä, että resurssien jakoon ei osallistu oikeussubjekti, joka voisi myöhemmin osoittautua asianmukaiseksi kohteeksi niiden saamiselle joko sen vuoksi, että sille ei ole koskaan kohdistettu takaisinperimismääräystä, tai sen vuoksi, että aikaisemmin vastasaatu lainvastainen valtiontuki on myöhemmin peritty takaisin;

– tämän jälkimmäisen (ja jaoston mielestä merkityksellisemmän) seikan osalta vaikuttaa siltä, että kansallinen säännös on ristiriidassa myös suhteellisuusperiaatteen kanssa, koska tämä periaate edellyttää, että yhteisön toimielinten toimilla ei ylitetä sitä, mikä on asianmukaista ja tarpeen kyseisellä lainsäädännöllä hyväksyttävästi tavoiteltavien päämäärien saavuttamiseksi, missä yhteydessä aina silloin, kun on mahdollista valita useista asianmukaisista

toimenpiteistä, on valittava vähiten rajoittava, eivätkä aiheutuvat haitat saa olla suhteettomia tavoiteltavaan päämäärään nähden;

– edellä esitetyn perusteella jaosto katsoo, että sen on esitettävä Euroopan unionin tuomioistuimelle SEUT 267 artiklan nojalla seuraava ennakkoratkaisukysymys:

– ”ovatko 27.12.2006 annetun lain nro 296 ainoan pykälän 1223 momentti (josta on tullut 4.2.2005 annetun lain nro 11 16 bis §:n 11 momentti) ja 23.5.2007 annettu ministerineuvoston puheenjohtajan asetus yhteisön oikeusjärjestyksen mukaisia, kun otetaan huomioon SEUT 108 artiklan 3 kohta, sellaisena kuin sitä on tulkittu ns. Deggendorf-ehtoa koskevassa oikeuskäytännössä, Euroopan komission päätös K (2008)380 ja yhteisön suhteellisuusperiaate?”

– ennakkoratkaisupyynnön esittäminen tarkoittaa sitä, että asian käsittelyä lykätään.

[--]

[alkup. s. 13]

[--]

Tehty Roomassa [--] 4.12.2018.

[--]

(muotoseikkoja ja allekirjoitukset)